

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lipca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa H. K. i P. K.

przeciwko Miastu W.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 lipca 2010 r.,

zażalenia powodów na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 16 lutego 2010 r.,

sygn. akt V Ca (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 16 lutego 2010 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił skargę kasacyjną powodów z tego względu, że została ona wniesiona w sprawie, w której, stosownie do reguły zawartej w art. 23 k.p.c., wartość przedmiotu zaskarżenia zamyka się kwotą 1.006,29 zł.

W zażaleniu na to postanowienie powodowie (autor zażalenia w wyniku oczywistej omyłki określił swoich mocodawców jako pozwanych) zażądali jego uchylenia, wskazując, skrótowo zagadnienie ujmując, że zgłoszone przez nich powództwo o ustalenie bezskuteczności wypowiedzenia umowy wszczęło sprawę o charakterze niemajątkowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Należy w pełni zgodzić się z Sądem Okręgowym, że skarga kasacyjna powodów została wniesiona w sprawie o prawo majątkowe i że tym samym o dopuszczalności tej skargi decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia. Za utrwalone zaś w orzecznictwie Sądu Najwyższego uznać należy stanowisko, zgodnie z którym, wskazana w skardze kasacyjnej wartość przedmiotu zaskarżenia w zasadzie nie może przekraczać wartości przedmiotu sporu oraz wskazanej w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest również pogląd, że o majątkowym lub niemajątkowym charakterze spraw cywilnych przesądza przedmiot dochodzonego prawa czy też roszczenia, przy czym podstawą wyróżnienia kategorii praw majątkowych i praw niemajątkowych jest typowy interes, jaki one realizują (uzasadnienie uchwały SN z dnia 7 stycznia 2004 r., III CZP 100/03, OSNC 2005, nr 2, poz. 29). Podzielając ten punkt widzenia, jest oczywiste, że skarga kasacyjna została wniesiona w typowej sprawie o prawa majątkowe, skoro kwestionowane jest w niej wypowiedzenie umowy najmu. Podkreślić trzeba, że autor skargi kasacyjnej polemizując ze stanowiskiem Sądu Okręgowego powołuje się na zapatrywania i orzecznictwo dotyczące innego stanu prawnego, jeżeli chodzi o krąg spraw kasacyjnych. Nie ma więc potrzeby ustosunkowywania się do jego argumentacji, skoro jest ona co do samej zasady błędna.

Wobec takiego stanu rzeczy, skoro wartość przedmiotu zaskarżenia kształtuje się poniżej progu kwotowego, o którym mowa w art. 398² § 1 k.p.c., należało orzec, jak w sentencji (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹ i art. 385 § 1 k.p.c.).